

İsmet Kür

MUTLU VE ZORLU YILLAR

COŞKUN'UN SERÜVENLERİ

1

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

3. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

İsmet Kür
MUTLU VE ZORLU YILLAR
COŞKUN'UN SERÜVENLERİ

1

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Ebru Akkaş
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2010

3. Basım: 1000 adet, Mart 2017

ISBN 978-975-07-1202-9

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: An Matbaası; Sertifika No: 26699
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

İsmet Kür

1916 yılında İstanbul'da doğan eğitimci, gazeteci ve yazar İsmet Kür, ilk ve orta öğrenimini İstanbul'da, yüksek öğrenimini Ankara'da tamamladı. İngiltere'de çocuk ve gençlik yazını üstüne araştırmalar yaptı. 4 yıl süren Amerika Bölgesi Öğrenci Müfettişliği ve Kültür Ataşeliği görevi süresince New York Üniversitesi'nde çocuk- gençlik yayınları, çocuk-gençlik psikolojisi, sorunlu çocuklar-gençler üstüne kurslar aldı. 21 yıl Türkçe-Edebiyat öğretmenliği görevini sürdürdü. "Ankara Radyosu Çocuk Saati" programının yazarlığını ve yönetmenliğini yaptı. 21'i çocuk ve gençlik romanı olmak üzere 27 tane araştırma ve erişkin kitabı; 100'e yakın radyofonik çocuk oyunu kaleme aldı ve yeni bir çocuk romanı yazmakta...

MUTLU VE ZORLU YILLAR

COŞKUN'UN SERÜVENLERİ

1

İçindekiler

- Otuz İkinci Ev, 11
Yeni Komşular, 19
Köye Haber, 42
Zeynep Kadın, 46
Kaynaşma, 53
Köyde Şenlik, 55
Yeni Yaşam, 61
Kış Gelince, 65
Korkulan Mektup, 68
Ayrılık Günü, 71
Sessiz Ev, 76
Mudanya'daki Çiftlik, 81
Yabancı İki Adam, 83
Önemli Mektup, 87
Tatsız Yaz, 93
Şaban Reis, 99
Zor Saatler, 102
Kulübede Bir Konuk, 106

Merhaba Genç Dostlarım,

*Çok genç ya da yaşlı olabilirsiniz... Kız ya da erkek...
Paralı ya da parasız... Adınızı bile bilmiyorum. Bütün bu
“bilinmeyen”ler arasında bildiğim tek şey, benim “sevgili
dostlarım”dan biri olduğunuzdur. Ha, bir şey daha biliyorum:
Kendinizin de dostusunuz; çünkü kitap okuyorsunuz. Benim
kitaplarla tanışıklığım, okuma öğrenmeden önce başlar, sevgili
dostlar... Büyüklerimden biri okur, ben dinlerdim. Bunca yıldır da
dostluğumuz daha güçlenerek devam etti. Pek çok arkadaşım, çok
sevdiğim dostlarım da oldu elbet. Gene de, istediğim her an ya-
nımda bulduğum dost kitaplardır. İnanın, yaşım çoğaldı ama genç-
liğim hiç tükenmedi. Bu önemli mutluluğu, çok sevdiğim insan,
hayvan ve her haline hayran olduğum tüm doğa dostlarım kadar,
kitaplarla olan dostluğuma da borçluyum. Darısı başınıza
genç dostlarım... Hep dost kalalım olur mu?*

*Sevgiyle, saygıyla,
İsmet Kür*

Merhaba arkadaşlar, adım Coşkun. Adından da anladınız ya bu kitapta benim serüvenim anlatılıyor.

Ben, sizin gibi bir çocuğum. Yaşım belki sizinki kadar, belki biraz daha küçük ya da daha büyük.

Balkaya'da doğdum.

"Balkaya neresi?" diye mi soruyorsunuz? Haklısınız. O kadar çok köyümüz var ki tümünü bilmek mümkün değil.

Balkaya, Bartın ilinin köylerinden biri. Köyümüz, defne ağaçlarıyla kaplı yamaçlardan başlar; Karadeniz'in kayalık kıyılarından birinde son bulur. Sizin anlayacağınız, yeşille mavinin iyice kaynaştığı, iç içe olduğu güzel bir toprak parçasıdır.

Köyümüzün erkekleri, ya komşu kent Zonguldak'ın çevresindeki kömür ocaklarında çalışır ya da balıkçılık yaparlar. Ocaklar köye hayli uzak olduğu için gidenler, bazen aylarca dönmezler.

Balıkçılık yapanlar, gün ışımadan denize açılır; en erken, gün kararırken dönerler; küfeleri kimi zaman dolu, kimi zaman boş; kimi zaman çıktıkları sayıda, kimi zaman bir iki arkadaşlarını Karadeniz'in kara dalgalarına kaptırmış olarak...

Bu insafsız dalgaların yuttuğu zavallılar arasında benim babam da var, ağabeyim de.

Köyümüzde yıllardan beri otuz bir ev vardı, sonra otuz iki oldu.

Sanırım benim serüvenim bu otuz ikinci evle başlar.

Şimdi sizi, otuz ikinci evin yapıldığı ilk yıla götüreceğim.

İşte annem -köylülerin deyişiyle Zeynep Kadın-Fatma ve hepimizin sevgilisi Şaban Reis, köyün Ni-met Ablasının bahçesinde oturmuş konuşuyorlar. Şaban Reis, ünlü uzun çubuğunu çekiştirmekte, kadınlar ağları onarmaktalar.

Otuz İkinci Ev

Şaban Reis gözlerini, köyün biraz dışındaki otuz ikinci evden ayıramıyor bu sabah. Güzel bina doğrusu... Köylerine de pek yakışmış.

Reis, yanında oturan Nimet Abla'ya çevirdi gözlerini, yan gözle baktı bir süre. Kadının suratı, her zamankinden daha asıktı. Şaban, komşusunun damarına basmak istemiyordu; ama gene de konuşmaktan kendini alamadı:

“Bülent Beylerin eşyaları bugün geliyormuş.”

Nimet Abla ses çıkarmadı. Öbürküler, “Ya, öyleymiş,” dediler. “Köşk de pek güzel oldu canım... Güle güle otursunlar.”

Nimet Abla, ağı dizlerinin üstüne bırakıp ters ters baktı Reis'e:

"Sana şaşıyorum Şaban Reis, 'köşk' derken ağzın kulaklarına varıyor."

"Ben de sana şaşıyorum Nimet Abla; yüzlerini görmeden düşman kesildin insancıklara."

"Aman, düşman falan değilim, sizler gibi bayılmıyorum, o kadar."

Sesi iyice tersti; aynı sesle, "Zeynep Kadın, çek şu ağın ucunu... Senin ördüğün yırtık bitmedi mi daha?" dedi.

"Az bir şey kaldı."

"Bülent Gürsu Bey çok iyi adammış, fakir fakara babası."

Fatma güldü:

"Maşallah Şaban Reis, soyadlarına, huylarına sularına kadar her şeyi öğrenmişsin. O güzelim Ankara'yı bırakıp buralara neden geldiklerini de biliyor musun bari?"

Şaban Reis'ten önce Zeynep Kadın konuştu:

"Ay Fatma, neden geldiklerini tüm köy halkı biliyor, sen bilmiyor musun?"

"Beni bilmez gibi konuşursun, Zeynep Kadın... Hem aylardan beri ben buralarda mıydım?"

Nimet de güldü nasılsa:

"Unuttun mu, Zeynep Kadın, Fatma'nın bir adı da sağır sultandır."

Şaban Reis bildiklerini anlatmak için sabırsızlanıyordu:

“Sen aldırma onlara Fatma kızım, onların da pek bir şey bildikleri yok. Ben Şükrü Efendi’den dinledim.”

“Şükrü Efendi kim ki?”

“Tam on beş yıldır Bülent Bey’in yanında çalışan biri... Baba yadigârı bir emektar... Bülent Bey’in sağ kolu... Önce ilk merakını gidereyim; hani, ‘Neden geliyorlar?’ diye sormuştun ya... Efendim, yaz geldi mi, zaten Ankara’da kimse kalmaz... Yani hali vakti yerinde olanlar.”

Nimet Abla, gene öfkeyle kesti Reis’in sözünü:

“Bunlar yaz için gelmiyorlar ki köyümüze... Evlerine kalolifel midir nedir, ondan bile yaptırılmışlar. Meramları ne ise iyice yerleşecekler her hal.”

“Kalolifel değil, kalorifer, Nimet Abla.”

“Aman, ne zıkkım olursa olsun, bana ne!”

“Bu Bülent Beyler çok zenginmiş.”

“Senin de söylediğin lafa bak, Zeynep Kadın. Köyümüze diktirdiği şu heyuladan belli değil mi zenginliği? Sizin gibi fakirlerin çenesini yormasından belli değil mi?”

Şaban Reis, Nimet’in merhametini çekmek isteyen acıklı bir sesle, “Zengin ama ne fayda... Gencecik karısı iki yıl kadar önce ölüvermiş,” dedi.

Nimet değil ama Fatma pek acıdı; Zeynep Kadın zaten biliyordu:

“Aa... yazık... vah vah...”

“Altı yedi yaşlarında bir kızcağızı varmış, adı da Özge’ymiş.”

“Yani, senin Coşkun kadar bir şey.”

“Yok, benim Coşkun bir ay sonra sekizini tamamlıyor. -İçini çekti- Yetiştiren Allah yetiştiriyor işte... Babasıyla ağası balıktan dönmediklerinde, Coşkun’um tamı tamına altı ayını doldurmuştu. Bunca yıl, göz kapayıp açınca kadar geçiverdi... Benim için çok zor yıllardı ya...”

“Tutunacak tek daim Coşkun, Zeynep Kadın. Zeki çocuk... Büyük adam olur da seni de rahat ettirir inşallah.”

“Dediğin gibi, Şaban Reis, Coşkun’um akıllı, iyi yürekli çocuk. Amma velakin, bizim gibilerin çocukları akıllı olmuş, aptal olmuş, ne yazar ki? Akıllısı da aptalı da eninde sonunda iki balık peşinde çırpınacak ya da kömür ocaklarında ömür çürütmeyecek mi? Bak, Coşkun sekiz yaşını dolduruyor, daha okul yüzü görmedi. İşte, elimden geldiğince ben bir şeyler öğretmeye çalışıyorum; ama olmuyor ki! Ben de unutmuşum... Bunca yıl geçti aradan... Kendi kafasına göre, sınava girip doğrudan ikinci sınıfa yazılacakmış. Diyeceğim, köyümüzde bir ilkokul bile yok. Sen de kalkmış, büyük adam olmaktan dem vuruyorsun, Reis.”

“A, sen de bir tuhafsın, Zeynep Kadın, az ötemizde okul var ya.”

“Az ötemizdeymiş... Şahinler köyü dünya kadar yol. Coşkun zaten çelimsizin biri. Bizim buraların kışı da malum. Bu yıl gidecek çaresiz.”

“Gitsin, gitsin... Okuma yazması olmayanı adam yerine koymuyorlar gayri. İlkokul çıkışlıları da koymuyorlar ya neyse gene...”

“Şaban Reis yahu, Bülent Beyleri anlatıyordun.”

“Hey Allahım, bana sabır ver, televizyon dizisi yaptınız bu işi be.”

“Ben görmeyeli amma da tez kızar olmuşsun, Nimet Abla. Televizyon dizileri yalan dolan. Bu hiç değilse gerçek. Sen anlat, Reis, merak ettim.”

“Karısı ölünce Bülent Bey çok sarsılmış; Özge desen, tümünden hasta olmuş. Nasıl bir hastalıksa çok uzun sürmüş. Sonunda hekimler demişler ki, ‘Annesini hiç anımsatmayacak bir yere götürmelisiniz. Deniz kıyısında sakın bir yer olsun.’ demişler. ‘Bir yıl, iki yıl, annesini unutuncaya kadar orada yaşasın.’ diye öğütlemişler. Şimdi anladın mı güzelim Ankara’yı neden bırakıp geldiklerini?”

“Hıı, demek bu koca ev bu sebepten böyle çabuk bitti, ha?”

“Çok adam çalıştırdılar.”

“Güzel de olmuş doğrusu.”

“Ah, Fatma kardeş, bir de içini görsen!” Bunu söyleyen Zeynep Kadın; evin temizliğini o yapmıştı.

“İyi hoş da bizim bu ücra köyümüzü nasıl bulmuşlar?”

“Bülent Gürsu, birkaç yıl önce Bartın’da bir inşaat yapmış. Buraları da karış karış dolaşmış... Şükrü Efendi böyle söyledi.”

“Hay dolaşmaz olsaymış. İçimde tuhaf bir şey var, diyorum, anlamıyorsunuz; uğursuzluk getirecek köyümüze bunlar. Bak, dediydi dersiniz. Şehirli milleti bunlar. Ne yapacağı hiç belli olmaz. Hiçbir şeyleri bizimkine uymaz.”

Fatma, o ünlü kahkahalarından birini attı:

“Eyi ya Nimet Abla, biz de bir şeyler öğreniriz, fena mı? Bak, kentlere çalışmaya giden kadınlarımız hep iyi bir şeyler öğreniyorlar.”

Tam bu sıra, kamyonların gürültüleri duyuldu. Fatma yerinden fırlarken neşeli bir çığlık attı:

“Yeni komşularımız geldi!”

“Hıh, yeni komşularımızmış...”

Üç koca kamyon, köşkün önünde durdu.

Ve birden köy karıştı. Çocukların bir bölüğü, sabahdan beri köşkün çevresinden hiç ayrılmamışlardı. Evlerinde, deniz kıyısında olanlar bir koşu tutturdular köşke doğru. Olup bitenlerle ilgilenen sadece çocuklar değildi elbet; köyde bulunan herkes sokağa dökülmüştü. Ne ki büyükler köşke kadar gitmeye utanıyorlar. Eşyaların indirilmesine yardımları istenmiş olanlar zaten köşkün önündeler. Bunlardan biri de Nimet Abla’nın kocası Abdullah... O, köşktekilerle ilişki kurmak sevdasında. Zenginlere yanaşmaya bayılır zaten Abdullah Ağa.

Büyük merakına karşın, Nimet Abla evine girip oturdu. Bir süre sonra, herkesin ona sorduğu soruyu sordu kendine, “Neden kızıyorum bu insanlara?” Sorusuna yanıt bulamadı.

Yaradılıştan bir hayli ters, yaşadığı hayal kırıklıklarıyla tedirgin ve belki hepsinin üstünde, kıskanç biri olduğunu kendisi bilmiyordu ki...

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

İsmet Kür

MUTLU VE ZORLU YILLAR

ÇOŞKUN'UN SERÜVENLERİ

1

İki çocuk hayal bile edemeyecekleri kadar güzel bir arkadaşlık kurarlarsa ne olur?

Bu kitapta Coşkun, Özge ve sevimli mi sevimli köpekleri Kuzgun ile tanışacaksınız. Şimdiden uyaralım; birlikte yaşadıkları maceraları okurken bazen keyiflenecek bazen de hüzünleneceksiniz. Kahramanlarımızın arasındaki ilişkiler sayesinde iyilik, kötülük, sevgi, hoşgörü, yardımlaşma ve duyarlılık gibi yaşamımızın içindeki duygulara farklı gözlerle bakmayı öğreneceksiniz.

İyi okumalar!